

A Fővárosi Ítéletábra a **felperes neve (cím)** felperesnek,  
a dr. Vigh Dániel ügyvéd (**cím**) által képviselt I.rendű alperes neve(**cím**) I. rendű és **II. rendű alperes neve** [szül.: II.rendű alperes neve(**cím**)] II. rendű alperes ellen, felelősség megállapítása iránt indított perében,  
a Budapest Környéki Törvényszék 2017. február 2. napján kelt, 8.G.40.047/2016/28. számú ítélete ellen, az alperesek által benyújtott fellebbezés folytán, a 2017. november 15. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

#### í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek egyenként 7.500 (Hétezer-ötszáz) forint + áfa másodfokú eljárási költséget.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

#### Indokolás

Az elsőfokú bíróság a 28. sorszámú ítéletével megállapította, hogy az I. rendű alperes, valamint a II. rendű alperes mint a felperes vezető tisztségviselői, az ügyvezetési feladataikat a fizetésektelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el és ezáltal a társasági vagyron az I. rendű alperes vonatkozásában 16.785.000 forint, a II. rendű alperes kapcsán 8.965.000 forint mértékben csökkent. Ennek következtében az I. rendű alperes 16.785.000 forint, a II. rendű alperes 8.965.000 forint erejéig kártérítési felelősséggel tartozik a felszámolási eljárás során ki nem elégített hitelezői követelésekért. Az elsőfokú bíróság egyenként kötelezte az alpereseket, hogy mindegyikük 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 19.050 forint perköltséget, valamint a Magyar Államnak – külön felhívásra – 18.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

Ítélete indokolásában előrebocsátotta, hogy a felperes a cégnyilvántartásba 2011. február 21. napjától bejegyzett gazdasági társaság. Felszámolását a Budapest Könyéki Törvényszék az **Fpk....** számú végzésével rendelte el, ennek folytán 2015. június 24. napjától felszámolás alatt áll. A II. rendű alperes a felperes ügyvezetője volt a bejegyzéstől 2014. április 14. napjáig, míg az I. rendű alperes 2014. április 14-től a felszámolás elrendeléséig. A felperes 2012. év végén 3.400.000 forint pénzeszközzel és 68.245.000 forint rövid lejáratú kötelezettséggel rendelkezett, 2013. év végén 96.827.000 forint kötelezettsége, valamint 105.000.063 forint eszközállománya volt, melyből 4.196.000 forintot tett ki a pénzeszköz.

A felperes részére az ... Bt., belföldi szállításról, 725.339 forint összegű, 2013. február 21-i fizetési

határidejű számlát bocsátott ki. A II. rendű alperes mint a felperes ügyvezetője 2013. június 11. napján az ... Bt. fizetési felszólítására küldött válaszában úgy nyilatkozott, hogy a felperes jelenleg likviditási gondokkal küzd, a számlái értékét neki is nehezen fizetik ki, ezért nem tud időben utalni az alvállalkozói számára. A II. rendű alperes a 2013. július 4. napján kelt, szintén az ... Kft.-nek címzett levelében előadta, hogy utalni kezdték a tartozásukat és ezt folyamatosan folytatni fogják, a heti 100.000 forintos fizetést azonban nem áll módjukban elfogadni, mivel a felperes mások miatt, jelenleg likviditási gondokkal küzd.

Az elsőfokú bíróság a továbbiakban vázolta, a felperes és a ... Kft. vevő között adásvételi szerződések jöttek létre, amelyek alapján a felperes eladta a vevő részére 2014. január 23. napján az ... forgalmi rendszámú gépjárművet 2.750.000 forint + áfa összegért. A gépjármű birtokba adása 2014. január 23. napján történt meg. Az adásvételről kiállított 3.492.500 forint értékű számla fizetési határideje 2014. január 27. napja volt.

A felperes eladta továbbá a vevőnek 2014. március 20. napján az ... forgalmi rendszámú gépjárművet 2.500.000 forint + áfa ellenében, melynek birtokba adására 2014. március 20. napján került sor, a 3.175.000 forint vételárról kiállított számla fizetési határideje 2014. március 28. napja volt.

A felperes ugyancsak 2014. március 20. napján eladta a vevőnek a ... forgalmi rendszámú gépjárművet is, 5.000.000 forint + áfa összegért, valamint ugyanezen a napon birtokba is adta azt a vevőnek. A bruttó 6.350.000 forintról szóló számla fizetési határideje 2014. március 28. napja volt.

A vevő a három adásvételi szerződés alapján a járművekért egyenként 1.000.000 forint, összesen 3.000.000 forint vételárat egyenlített ki. Az I. rendű alperes mint a felperes ügyvezetője 2014. május 1. napján felszólította a vevőt, hogy a fennmaradó 10.017.500 forint tartozását egyenlítsse ki.

A felperesnek az adófolyószámla-kivonata szerint 2014. december 31. napján 29.743.860 forint adótartozása állt fenn a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felé.

A felperes a 2014. évre vonatkozó, normál egyszerűsített éves mérleg beszámolójából kitűnően 2014. december 31. napján 15.256.000 forint tárgyi eszközállománnyal és 1.529.000 forint pénzeszközzel rendelkezett, emellett 8.965.000 forint követelése állt fenn.

A felperes felszámolási eljárásába az ... Bt. hitelezőként bejelentkezett.

Az I. rendű alperes a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31. § (1) bekezdése szerinti iratátadási, vagyonátadási kötelezettségének nem tett eleget.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, a felperes a módosított kereseti kérelmében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, az I. rendű alperes mint a felperes 2014. április 14. napjától eljáró ügyvezetője, a 2013. június 11. napjától fennálló fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona 16.785.000 forint mértékben csökkent. Kérte továbbá a bíróságot annak megállapítására, hogy a II. rendű alperes mint a felperes 2011. február 21. napjától 2014. április 14. napjáig eljáró ügyvezetője, a 2013. június 11. napjától fennálló fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona 8.965.000 forinttal csökkent. Az alperesek perköltségben marasztalását is indítványozta.

Keresetében a felperes a tényállást illetően arra hivatkozott, hogy az adós felperes társaság 2013. június 11. napján már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Álláspontja szerint a II. rendű alperes a vagyonsökkentő intézkedését azzal valósította meg, hogy a felperes vagyonát képező ... forgalmi rendszámú járműre a számlát 8 napos fizetési határidővel állította ki 2014. január 21. napján, a járművet átadta a vevő részére, a tulajdonjogát nem tartotta fenn, holott a vételár nem került kifizetésre, majd anélkül, hogy a vevő a vételárat megfizette volna, 2014 márciusában további két gépjárművet ismét eladott neki, amelyek vételára sem nyert teljes körű kifizetést. A kár enyhítése érdekében a szerződésektől nem állt el és a kintlévőségeket sem hajtotta be. Ezzel a magatartással kirívóan ésszerűtlen kockázatot vállalt, amellyel ok-okozati összefüggésben az eladott

gépjárművek ki nem fizetett vételárával, 8.965.000 forint összegben csökkentette az adós vagyonát. Előadta továbbá, hogy az I. rendű alperes által leadott, az adós 2014. évi gazdálkodását tartalmazó mérleg szerint a felperesnek 15.256.000 forint tárgyi eszköze és 1.529.000 forint pénzeszköze volt. Az I. rendű alperes a Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettségének nem tett eleget, ezért a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében foglaltak szerint a magatartásával összefüggésben a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell. Az I. rendű alperes azzal, hogy a tárgyi eszközzel és a pénzeszközzel a felszámoló részére nem számolt el, 16.785.000 forint összegben csökkentette az adós vagyonát.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját. Állította, hogy a felszámolás elrendelésekor a felperes pénzeszközzel nem rendelkezett, az előző évi mérlegben szereplő összeget a közel hat hónap alatt munkabér-kifizetésre és lízingdíj-törlesztésre fordították. Azt nem vitatta, hogy a Cstv. 31. §-ában foglalt kötelezettségének nem tett eleget a felszámoló felszólítására, azonban arra hivatkozott, hogy a zárómérleg elkészítését, az iratok átadását megghiúsította, hogy a lakóhelyéről - egy munkásszállóról - az ott tárolt cégiratok egy részét ellopták. Előadta, hogy a gépjárművek vevőjét 2014. május 1. napján kelt levelével felszólította a tartozása megfizetésére, és az időközben megfizetett összegre tekintettel került a 2014. évi mérlegbe csak 8.965.000 forint összegű követelés. Vitatta a vagyoncsökkenés mértékét is.

A II. rendű alperes ugyancsak a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy az ügyvezetése alatt igyekezett az adós működését és fizetőképességét folyamatosan fenntartani. Az ... Bt.-vel a követelése kapcsán a jogvita nem volt teljesen tisztázott, a felperes azonban részletekben megkezdte a tartozása fizetését, ám az ... Bt. ennek ellenére megindította a behajtást. Úgy vélte, az ... Bt.-nek írt levelei nem bizonyítják, hogy a cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. A gépkocsik értékesítése kapcsán előadta, az adott helyzetben és időpontban a tehergépkocsik értékesítése tűnt az egyetlen megoldásnak a fellépést, de áthidalhatónak látszó fizetési nehézségek miatt. Azért az adott cégnek adta el a járműveket, mert az a gépkocsik átvételével együtt, az azokkal vállalt munkák elvégzését is folytatni vállalta. A második és harmadik gépkocsi értékesítésében nem látott veszélyt, mert a vevő addigra az első gépkocsi árából már törlesztett és további 1-1.000.000 forintot is megfizetett az újabban megvett gépkocsikra. Az elállás azért nem merülhetett fel az adásvételi szerződésektől, mert ez visszafizetési kötelezettséggel járt volna a vevő irányába, amit az adós valószínűleg nem tudott volna teljesíteni.

Vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet felperes által állított időpontját és azt is, hogy a gépkocsik értékesítése kapcsán indokolatlan kockázatot vállalt, figyelembe véve, hogy alappal bízhatott abban, a vételár befolyik és abból az adós pénzhez jut.

Az elsőfokú bíróság az ítélete jogi indokolása körében előrebocsátotta, a felperes a kereseti kérelmét a Cstv. 33/A. §-ában foglaltakra alapította.

Idézte a Cstv. 33/A. § (1) bekezdését, mely szerint a hitelező vagy az adós nevében a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól [6.§] annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését megghiúsították, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői ésszerűen előre látták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket.

A Cstv. 33/A. § (3) bekezdése értelmében mentesül a felelősség alól az (1) bekezdésben említett vezető, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve

intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

Az elsőfokú bíróság leszögezte, a felperes 2013. június 11. napjától fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, továbbá megállapította, hogy az alperesek mint a felperes vezető tisztségviselői a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően nem a hitelezői érdekeknek megfelelően jártak el.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének felperes által megjelölt időpontját elfogadta, mert 2013. június 11. napján a felperesnek ki nem fizetett szállítási díjtartozása állt fenn az ... Bt. irányában, és a II. rendű alperes által írott levélből kitűnik, hogy a cég likviditási gondokkal küzdött. Ezen kívül az I. rendű alperes a személyes meghallgatása során előadta, hogy miután átvette a felperes ügyvezetését, a társaságnak nem volt annyi pénze, hogy az akkor fennálló tartozását ki tudja fizetni. A II. rendű alperes továbbá a perben úgy nyilatkozott, hogy az adásvételi szerződésektől azért nem állt el, mert ez visszafizetési kötelezettséggel járt volna.

Az elsőfokú bíróság ezt követően a Gt. 30. § (3) bekezdése tükrében, amely szerint a gazdasági társaság fizetéseképtelenségével fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezető tisztségviselők ügyvezetési feladataikat a társaság hitelezői érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni, azt vizsgálta, hogy az alperesek az ügyvezetési feladataikat a hitelezői érdekeknek megfelelően látták-e el. E körben rámutatott, az alpereseknek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésétől kezdődően tartózkodniuk kellett az indokolatlan mértékű kockázatvállalástól. A II. rendű alperes azonban azzal a magatartásával, hogy a gépjármű adásvételi szerződéseket olyan módon kötötte meg, hogy az eladott gépjárművek tulajdonjogát átruházta anélkül, hogy a vételár megfizetésre került volna, továbbá a gépjárművek okmányait, valamint a birtokát is átadta, nem a hitelezői érdekeknek megfelelően járt el. A II. rendű alperes e szerződések megkötésekor tudta, hogy a társaság fizetési nehézségekkel küzd, és 2014. február 18. napján az ... Bt. már a felszámolását is kezdeményezte 680.000 forint lejárt tartozásra tekintettel. Mindezek alapján a magatartásával az eladott gépjárművek vételárából ki nem fizetett 8.965.000 forint összegben vagyonszökkenést okozott a felperes gazdasági társaságnak.

Az elsőfokú bíróság kiemelte, tájékoztatta a II. rendű alperest a felelősség alóli mentesülésének érdekében reá háruló bizonyítási teherről, amelynek ellenére a II. rendű alperes bizonyítási indítvánnyal nem élt, ezért a terhére kellett értékelni annak bizonyítatlansága hiányát, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette, a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében.

Az I. rendű alperessel szembeni kereseti kérelem körében mindenekelőtt Cstv. 33/A. § (3) bekezdésének második mondatára hivatkozott, mely szerint amennyiben a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően nem tett eleget az adós éves beszámolója [összevont (konszolidált) éves beszámolója] külön jogszabályban meghatározott lététbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti beszámolóképzési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét, a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell.

Életszerűtlennek tartotta és ezért nem fogadta el azt az I. rendű alperesi hivatkozást, hogy az iratátadási kötelezettségének önhibáján kívül nem tudott eleget tenni. Figyelembe vette, hogy a törvényi vélelem fennállása mellett a felperesnek bizonyítania kellett az adós gazdasági társaságnál a hitelezői érdekeket sértő magatartással okozati összefüggésben bekövetkezett vagyonszökkenést és annak mértékét. E tekintetben azt mérlegelte, hogy az I. rendű alperes nem tudta előadni, mi lett a sorsa az általa elkészített mérlegben feltüntetett tárgyi eszközöknek, amelyek mibenlétét sem jelölte meg. Ugyancsak nem tudott beszámolni a mérlegben szereplő pénzeszköz sorsáról, és nem bizonyította, hogy ez mire került felhasználásra. Ezáltal azzal a magatartásával, hogy a mérlegben feltüntetett 15.256.000 forint tárgyi eszközt és az 1.529.000 forint pénzeszközt nem adta át a felszámolónak, a társasági vagyon 16.785.000 forint összegű csökkenését okozta.

Az I. rendű alperes által a bizonyítási teherre történő figyelmeztetése nyomán csatolt, a gépjárművek vevőjéhez intézett felszólító levelet nem találta olyan bizonyítéknak, amely a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti mentesüléshez vezethet.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperesek éltek fellebbezéssel, annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérve.

Az I. rendű alperes a fellebbezése indokolása szerint az elsőfokú eljárás során előterjesztett érdemi ellenkérelmében foglaltakat fenntartotta. Továbbra is vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének tényét, és időpontját. E körben utalt a II. rendű alperes által az elsőfokú eljárás során előadott védekezésében foglaltakra is. Az eltulajdonított cégiratok kapcsán hangsúlyozta, a lopással nem tudott senki gyanúsítani, ezért eleve értelmetlennek tartotta, hogy feljelentést tegyen, figyelemmel arra is, hogy a lopás tényéről készült jegyzőkönyv érdemben nem segített volna a helyzeten. A feljelentés elmaradásával okozati összefüggésben semmilyen vagyonsökkenés nem áll, ilyet a felperes nem bizonyított. Az ellenkérelmére visszautalva ismételte, hogy a társaság 2014. évi mérlegében feltüntetett vagyoni eszközöket működéssel kapcsolatos kiadásokra, bérköltségre, lízingdíjakra fordította, ezért hat hónap elteltével ebből nem volt mit átadni a felszámolónak. Az eladott tehergépkocsik vételárának behajtásával kapcsolatban igazoltan felszólító levelet írt, ezen kívül mind telefonon, mind személyesen kereste a vevő céget, eredménytelenül. További lépések megtétele kapcsán mérlegelnie kellett a behajtás azonnal felmerülő költségeit és várható eredményességét. Hozzátette, a vevő cég már kényszertörlesztés alatt áll. A II. rendű alperes ugyancsak fenntartotta az elsőfokú eljárás során előadottakat. Maga is vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját. Az ... Bt.-nek írott, 2013. június 11-én kelt levelet illetően hangsúlyozta, a háttérben valójában elszámolási vita állt. Úgy vélte, kizárólag az ... Bt.-nek írt levélben feltüntetett indok nem alkalmas a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennállásának megállapítására, az ... Bt. által indított fizetési meghagyásos eljárás során előterjesztett ellentmondásban pedig a felperes már a követelés összezszerűségét és esedékessé válását is vitatta. A 2014. évi beszámolóban szükségszerűen szereplő 2013. évre vonatkozó adatok cáfolják, hogy a cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került. Valójában a felperes társaság 2012-ben, 2013-ban és talán még 2014-ben is vásárolt tehergépkocsikat banki finanszírozással. Ehhez bizonyára számos, a cég gazdálkodására, pénzügyi helyzetére, fizetőképességére vonatkozó iratot, igazolást kellett benyújtani. Ezért lehetőség szerint kérte megkeresni a CIB Bank Zrt.-t annak közlése érdekében, hogy mikor, hány darab tehergépkocsi finanszírozásában működtek közre és ennek során milyen okiratok alapján, milyen megállapításokat tettek a felperes cég pénzügyi helyzetéről, fizetőképességéről.

Hangsúlyozta, hogy emlékei szerint a cég átadásakor sem adó-, sem járuléktartozás nem állt fenn, ellenben több ezer euró visszaigényelhető áfa-követelése volt a társaságnak. Mindezek alapján állította, hogy 2013 nyarán a cég nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben. Fenntartotta továbbá, hogy a tehergépkocsik értékesítése kapcsán nem vállalt ésszerűtlen kockázatot, mert a vevő céggel hosszabb ideje jó üzleti kapcsolatban álltak, a szükséges üzleti bizalom fennállt közöttük, és ennek végét jelentette volna, ha a felperes a követelését törvényes úton kívánja behajtani; ugyanakkor a vevőnek a felszólító levél az első értékesítéstől számított négy, a másodiktól számított két hónapon belül elküldésre került.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az I. rendű alperes vonatkozásában kiemelte, a személyes előadásán túl semmivel nem bizonyította, hogy a felperesi cégiratokat ellopták tőle, míg a 2014. évi mérlegadatok szerinti eszközök sorsáról a személyes meghallgatása során semmit nem tudott nyilatkozni.

Utalt a Kúria Polgári Kollégiumának Joggyakorlat-elemző Csoportja 2016.El.II.JGY.G.2. összefoglaló véleményére, melynek értelmében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felróható

(szándékos vagy gondatlan) vagyonszőkcentő magatartás, ha a vezető tisztségviselő az adós meglévő vagyonát a felszámolónak nem adja át, annak sorsáról nem tud beszámolni.

A II. rendű alperes tekintetében kiemelte, az okiratok ellentmondanak azon előadásának, hogy az ... Bt.-vel elszámolási vita állt fenn. Az iratok szerint az ügyvezető 2013. június 11-én ugyanis azt közölte az ... Bt.-vel, hogy a felperes likviditási gondokkal küzd.

Hangsúlyozta, a fizetéseképtelen helyzetben lévő felperesi adós képviseletében a II. rendű alperes ezt követően úgy kötött adásvételi szerződést egymás után kétszer ugyanazzal a vevővel, hogy az első jármű vételára sem került megfizetésre. Tulajdonba és birtokba adta az első járművet, majd a nem teljesített szerződés után néhány hónappal ugyanilyen szerződést kötött. Ezek következményeként a felperest összesen 8.965.000 forint kár érte.

Az alperesek fellebbezései alaptalanok.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárva, helyesen állapította meg, és abból helytálló jogi következtetésekre is jutott. Indokaival az ítéltábla maradéktalanul egyetért, azok megismétlését nem tartja szükségesnek.

Az ítéltábla a tényállást mindössze annyiban tartja kiegészítésre érdemesnek, hogy a felperes 2013. évre vonatkozó, üzleti évet záró beszámolójának kiegészítő mellékletében nyilvánosan, mindenki által megismerhetően közzétett és ezáltal köztudomásúnak minősülő adatok szerint a 2013. január 1. és 2013. december 31. közötti beszámolási időszakban a felperes társaság likviditási gyors rátájának, valamint hosszú távú likviditási rátájának értéke egyaránt mindössze 0,32% volt.

A kiegészített tényállásra, továbbá a fellebbezésekben foglaltakra tekintettel az ítéltábla a következőket kívánja kiemelni:

A 0,32%-os likviditási ráta a fizetéseképtelenség bekövetkezésének veszélyére utaló mutató. Ennek fényében a 2013. évre vonatkozóan közzétett kiegészítő melléklet adatai tovább erősítik azt a megállapítást, hogy a felperes által megjelölt időpontban (2013. június 11.) a felperes társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. A II. rendű alperes részéről az ... Bt.-nek 2013. június 11. napján írott levél tartalma, annak megírása időpontjára vetítve, egyértelműen a felperes likviditási gondjait támasztja alá, amelynek tényét a II. rendű alperes a felperes nevében 2013. július 4-én, ugyancsak az ... Bt. jogi képviselőjének írott levelében megismételt és ezáltal újból megerősített. Ezen, okiratokkal bizonyított tényen nem változtat, hogy a felperes társaság egy későbbi bírósági eljárás keretében esetlegesen milyen tartalmú védekezést terjesztett elő, amivel kapcsolatos előadását a II. rendű alperes egyébként a saját állításán kívül semmivel nem támasztotta alá.

A felperes gépjárműveinek eladásával kapcsolatosan tanúsított II. rendű alperesi magatartás tekintetében az ítéltábla különösen azért ért egyet az elsőfokú bíróság meggyőződésével arról, hogy ez nem volt összeegyeztethető a hitelezők érdekeinek elsődlegességével, mert a II. rendű alperes minden biztosíték nélkül teljesítette a maga részéről az adásvételi szerződésből fakadó valamennyi saját kötelezettségét anélkül, hogy a vevő ellenszolgáltatásának túlnyomó részét megkapta volna. Fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben, amikor a vezetőnek a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján kell eljárnia, nem indokolhatja a hosszabb ideje fennálló, jó üzleti kapcsolat sem az indokolatlan mértékű kockázatvállalást.

Az ítéltábla hozzáteszi, az ügyletek kockázatoságát jól mutatja, hogy az azokban rejlő veszély ténylegesen be is következett: a vevő a hátralékos vételárat egyetlen gépjármű vonatkozásában sem egyenlített ki és időközben kényszerűtörlesztés alá került. A II. rendű alperes a gépjárművek kockázatos eladásával tehát hozzájárult ahhoz, hogy a felperes értékesített gépjárművei ellenértékének

kiegyenlítése bizonytalanná válhatott, és a veszélynek kitett vagyonvesztés meg is valósult.

A II. rendű alperes a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésének megfelelően nem bizonyította, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben, az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében, és csupán állította, de ténylegesen semmivel nem támasztotta alá, hogy a felperes fizetőképese volt a kérdéses időszakban. A felperes fizetőképességének illusztrálására hivatkozott, a 2013-2014. években állítása szerint eszközölt gépjárművásárlásokat, valamint az ezekkel kapcsolatos banki finanszírozások elnyerését először csak a fellebbezésében említette, amely tényeknek azonban nyilvánvalóan már az elsőfokú ítélet meghozatala előtt is tudatában kellett lennie, ezért ezeket a Pp. 235. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban már nem hozhatta fel, és ennek folytán az igazolásuk érdekében indítványozott banki megkeresés teljesítésének sem lehetett helye.

Az I. rendű alperes vonatkozásában a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése értelmében a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kellett, amely vélelmet az I. rendű alperes a reá háruló bizonyítási teher, valamint az erre való figyelmeztetése ellenére nem tudott megdönteni. Szintén csupán pusztán hivatkozást tett arra, hogy az ügyvezetővé válásakor átvett felperesi forrásokat munkabérek, lízingdíjak kiegyenlítésére fordította, bizonyítékot azonban mindezekre nem szolgáltatott. A felperes iratainak eltulajdonítását is mindössze egymaga állította, ami nem lehet elégséges bizonyíték.

Az ítélet tábla rámutat, mivel a felperes iratainak állítólagos eltulajdonítása miatti feljelentés – mint az I. rendű alperes saját bejelentése - önmagában még nem lenne alkalmas annak alátámasztására, hogy az I. rendű alperes az iratokat önhibáján kívül nem tudta átadni a felszámolónak, a feljelentés hiányának jelentősége abban áll, hogy az I. rendű alperes még ennyiben sem erősítette meg az iratok eltulajdonítására vonatkozó állítását.

A Fővárosi Ítélet tábla az előzőekben kifejtettek tekintetével az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, helytálló indokai megismétlését a Pp. 254. § (3) bekezdésének alkalmazásával mellőzve.

A fellebbezések nem vezettek eredményre, ezért az alperesek a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében maguk viselik a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket, továbbá a Pp. 82. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően kötelesek megfizetni a felperesnek az ítélet tábla előtti jogi képviseletével, ügyvédi munkadíjban jelentkező költségeit. A felperes javára megállapított ügyvédi munkadíjak összegét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján állapította meg, a 4/A. § (1) bekezdésére is figyelemmel.

Budapest, 2017. november 15.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k.  
a tanács elnöke

dr. Rápolti Barbara s.k.  
előadó bíró

Spiegelbergerné dr. Pofonka Mariann s.k.  
bíró

A kiadmány hitelül:  
(Szénási Rita)

